

ето мало-азиатски!» Азъ заповѣдахъ да запрѣтъ новия пѣвникъ въ камарата на редицитѣ.

Като се наработихъ до сито и като се распорѣдихъ щото градската милиция да турне нощни караули на улицитѣ: 1) Черпанъка, 2) Казанлъшка, 3) Ново-Загорска и 4) Одринска, отидохъ съ докладъ къмъ Герцога.

Негово Височество Н. Максимилиановичъ отъ всичкитѣ мои распорѣждания и работи остана задоволенъ. Върнахъ се дома, поискахъ, безъ да глѣдамъ че е още рано, да се хвърля въ обятията на Морфея, нъ не така стана: навлезе въ двора на половина съчупена една коляска и изъ нея излезоха два капитаниа Ефремовъ и Мерчански и двамата мои съслуживци по сърбската война.

Е, разумѣва се, тукъ вече не бѣше за сънъ! засипвахъ ме съ разпитвания, що е и какъ е?! Азъ имъ нарисовахъ нашето незавидно положение съ такива краски, щото Мерчански се помисли, а Ефремовъ испъчи своитѣ голѣми очи, устремени въ пространството, като че се питаше: какъвъ дяволъ ме држина да дойдѣ въ тая бѣжкотия?!
 Тѣ пътувале отъ Гюргево до Търново въ ромънски кола и отъ тамъ надумале коларина да ги докара до Стара-Загора.

Когато разказахъ на Мерчански, че мѣстото на старшия адъютантинъ въ опълчението е вече заето отъ ротмистра Сухотина, той се твърдѣ развълнува: «Азъ бѣхъ пригласенъ отъ генерала Столѣтова именно на длъжностъ въ щаба; въ фронта (строя) азъ не могъ да служѣ, болѣнъ съмъ, утрѣ ще се просѣжъ назадъ!».

16-ий ЮЛИЙ.

Рано сутренъта новитѣ гости отидоха да се явхтъ на началника на опълчението. Мерчански се върна съ весело лице: понеже нѣмало вакантно мѣсто въ щаба, него го проваждатъ къмъ полковника Корсакова. А Ефремова зачислили при щаба; слѣдователно още единъ ординарецъ се набави.

Дойдохъ въ конака; виждамъ Славейкова да чете нѣкакво си донесение и се смѣй: «Имамъ честта да ви по-